

USA: Med præsidentvalget har vi en enestående chance for at bringe USA på linje med alternativet til krig; principperne bag udviklingen af Eurasien

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.

Uddrag af LPAC fredags-webcast, 12. august 2016. Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14144>

Matthew Ogden: En ting, jeg gerne vil sige i sammenhæng med den foreståede FN Generalforsamling; der foregår allerede en krig imod alt det, som BRIKS repræsenterer. Hvis man tænker ét eller to år tilbage i tiden, så blev aftalen i Fortaleza, Brasilien, indgået i sammenhæng med denne krig, som [dav.

præsident] Cristina Fernandez de Kirchner førte i Argentina imod gribbefondene. Disse nationer kom sammen i solidaritet med Argentina og sagde, vi vil ikke tillade, at I dræber det argentinske folk for at få pengene til gribbefondene. Siden dette tidspunkt har vi set en samling omkring Putins, Xi Jinpings og Modis lederskab i BRIKS-strukturen; dette er det nye, fremvoksende paradigme. I den mellemliggende periode har der fundet en samlet indsats sted for at bryde BRIKS op; og lige nu befinder vi os midt i et sådant angreb. Vi så, hvad der skete med Cristina Kirchner i Argentina; nu sker det samme med Dilma Rousseff i Brasilien. Netop i denne uge har et flertal i det brasilianske parlament vedtaget at indlede afhøringer af Rousseff; hvilket vil sige, en rigsretssag mod Brasiliens præsident. Der har været en vis respons mod dette kup internt i USA; og dette er faktisk emnet for det spørgsmål fra institutionelt hold, vi har fået til i aften.

Jeg ved, at hr. LaRouche havde nogle detaljerede bemærkninger om dette. Jeg læser nu spørgsmålet op, og så kan Jeff måske træde ind og sige lidt om det. Spørgsmålet lyder:

»Hr. LaRouche: Kongresmedlem John Conyers, demokrat fra Michigan; Marcy Kaptur, demokrat fra Ohio; Keith Ellison, demokrat fra Minnesota, samt flere en 30 andre fra Repræsentanternes Hus sendte i denne uge et brev til udenrigsminister John Kerry, hvor de opfordrede ham til at afholde sig fra handlinger, der kunne fortolkes som støtte til Brasiliens midlertidige regering. Og til i stedet at »udtrykke sin stærke bekymring mht. rigsretssagen og angrebet på den brasilianske præsident Dilma Rousseff«; og til at »kræve beskyttelse af det forfatningsmæssige demokrati og regering ved lov i Brasilien«. Brevet er det første brev fra kongresmedlemmer, som udtrykker bekymring over Brasiliens demokrati, i mere end to årtier. Hvilke handlinger bør USA's regering, efter Deres mening, gribe til, for at fremme retfærdighed og beskytte demokratiske institutioner i Brasilien på nuværende tidspunkt?«

Jeffrey Steinberg: Det første, han understregede, var, at vi ikke har med en »brasiliansk situation« at gøre, på samme måde, som vi heller ikke har med en »syrisk situation« at gøre.

Vi befinder os midt i en betydningsfuld, global, strategisk omorganisering. Som du sagde, så havde man, ved BRIKS-landenes møde i Fortaleza for to år siden, lanceringen af den Nye Udviklingsbank, efterfulgt af Kinas lancering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Der er tydeligvis et politisk initiativ centreret omkring de store, eurasiske magter, men som også omfatter Brasilien og Sydamerika, Sydafrika og Afrika, med det formål at reorganisere verden omkring en radikalt anden fremgangsmåde; en fremgangsmåde, der er orienteret mod fremtiden, centreret omkring store projekter for økonomisk udvikling, der er ægte win-win-projekter. Der er intet geopolitisk nulsumsspil. Og så har vi et dødt system, som er det britiske imperiesystem, og som i de sidste 15 år er blevet repræsenteret gennem den kendsgerning, at briterne har haft kontrollen over det amerikanske præsidentskab; først under George W. Bush, og dernæst under Barack Obama.

Så det første, USA bør gøre, er at opgive sin egen, direkte rolle i promoveringen af dette kup. Dette er ikke noget, der finder sted, fordi en flok personer internt i Brasilien har besluttet at angribe Dilma Rousseff. Der er hedgefondenes internationale apparat; der er Adam Smith Institutes netværker i Storbritannien; der er Chicago Skolens apparat her i USA; de er alle virkemidler i dette fremstød – ikke for at skade Brasilien – men for at ødelægge Brasilien, fordi det er en del af denne nye BRIKS-organisering. Jeg forsikrer jer for, at, hvis USA offentligt gik ud – hvis Kerry offentligt fremkom med en erklæring, der sagde, at USA mener, at dette er et statskup, der ikke nødvendigvis anvender skydevåben, men som anvender handlinger fra købt-og betalte, korrupte regeringspersoner for at vælte en lovligt valgt regering, der forsøger at bringe Sydamerika på linje med dette nye paradigme

for udvikling, centreret omkring Eurasien; så ville det her forsvinde. De brasilianske senatorer, der har stemt for det her, er absolut skamløse; de personer, der står bag dette kup, er alle sammen selv underkastet en lovlig undersøgelse for kriminelle handlinger, for massivt økonomiske bedrageri. Hvis man undersøger det brasilianske element af skandalen omkring Panama-papirerne[1], vil man finde disse topregeringsfolk – formanden for parlamentet, præsidenten for Senatet, den aktuelle præsident (idet Dilma Rousseff er suspenderet, -*red.*), den aktuelle udenrigsminister; alle de personer, der har allieret sig imod Dilma, er selv en del af det mest korrupte apparat. Men de er beskyttet, fordi de er en del af det Britiske Imperium og Obamaregeringens beskyttelsesapparat; og deres mål er at forsøge at ødelægge BRIKS.

Så dette er et globalt spil; dette er ikke en brasiliansk historie. Det er ikke noget, der er snævert forbundet med begivenheder i Sydamerika, eller med korrupsion, eller sådan noget. Dette er en langt større, værre og farligere ting; og det er en del af det overordnede billede. Vil verden gå i retning af at forsvare et system, der allerede er dødt? Fremtrædende økonomer beskrev i denne uge Deutsche Bank som »dead bank walking« (amr. udtryk, 'dead man walking': når den dødsdømte går den sidste, korte strækning fra sin celle til henrettelsesstedet, -*red.*); og det er en passende beskrivelse. Så det er et spørgsmål, om et dødt, Britisk Imperium, der i det store og hele har kontrolleret det amerikanske præsidentskab i de sidste 15 – 16 år, grundlæggende set vil bringe resten af verden til fald med sig – for det vil aldrig kunne overleve. Eller, om det skal kastes bort, besejres og erstattes af et nyt system, der allerede er godt på vej.

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har

Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.[2]

Matthew Ogden: Jeg mener, at det er signifikant, at de kongresmedlemmer, der underskrev dette brev, overlapper kernegruppen af ledere omkring Glass-Steagall.

Steinberg: Det er rigtigt.

Ogden: En anden ting, du netop nævnte: Hvad er 'ideerne efter Hamiltons tradition'? Det, der er kernen i det sammenhængende, forenende princip i disse, hr. LaRouches Fire Nye Love, er den idé, som han udtrykker mod slutningen af dokumentet: At der ikke findes nogen målestok for økonomi inden for pengenes domæne; penge er ikke repræsentant for værdi, når vi taler om økonomi. Det er beredvilligheden til at afvise monetarisme, der gør den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Udviklingsbank – til banker af en totalt anden art. Det er ikke blot en anden version af IMF/Verdensbanksystemet. Der er en helligelse til at forøge produktiviteten hos massive mængder af planetens befolkning; milliarder af mennesker vil blive berørt af den Nye Silkevej, af disse udviklingsprojekter, der har været vedtaget i 40, 50 og 60 år. Nu bliver de faktisk bygget, takket være de investeringer, der kommer fra BRIKS-banken (Ny Udviklingsbank) og fra Kina (AIIB), osv. Men det er udtryk for en opfattelse af økonomi, som jeg mener, har været det enestående bidrag, som hr. LaRouche har ydet til verdenshistorien i løbet af de seneste 40-50 år; og som er hans enestående opfattelse af, hvad den sande målestok for økonomi virkelig er. Det er en konstant forøgelse af akkumuleringen af menneskehedens evne til at indsætte nye, fysiske principper, som mennesket har opdaget, for at forøge vores magt i og over Universet.

Jeg mener, at Albert Einsteins eksempel på to specifikke måder er meget vigtigt med hensyn til dette.

For det første, blot i form af en analogi: Albert Einsteins opfattelse af, at man ikke kan have en målestok, der kommer internt fra et system; men at der må være en målestok, der er ekstern, og som er et princip. Lige som absolut tid og absolut rum ikke eksisterede for Einstein, så er dette den form for opfattelse, for forståelse, som man må anvende på fysisk økonomi.

Og **for det andet**: Måske mere end nogen anden person er Albert Einstein paradigmatisk for den form for menneskelig, kreative tænkning, der gør det muligt for menneskeheden at gøre fremskridt; der, som Helen Keller så smukt beskrev, bringer os op fra jorden, som dyr, der kryber på vores bug og reagerer på omstændighederne omkring os, og til at blive Universets medskaber.

Jeg syntes, at du forklarede dette på en meget smuk måde i slutningen af din artikel i denne uges udgave af *The Hamiltonian*[3] (pilotudgaven), Michael [Steger]; du måtte gerne sige lidt mere om dette spørgsmål.

Michael Steger: Jeg synes, du netop har sagt det meget fint. Hvad der måske kunne være af værdi at komme tilbage til, mht. den kreative personligheds rolle, som Keisha (Rogers) talte om under mandags-showet; Einstein indså også, at det er individets enestående rolle at udforme og skabe grundlæggende set de nye love, som samfundet dernæst vedtager. At opdagelsen af disse højere principper, eller naturlig lov, dernæst gør det muligt for det samme samfund at gøre fremskridt. Vi ser i dag, at mange mennesker er på ferie; alt for mange mennesker, mener jeg, ser Olympiade. Jeg mener, at den virkelige doping-skandale er at finde internt i Det Hvide Hus. Men det, som Putin har gjort med sin diplomatiske indsats, er, at vi nu ser på den mulige løsning af den syriske krise i Aleppo. Der finder en form for proces sted, der kan løse disse ting i de

kommende måneder.

Og så har man i september måned præsidenterne for Sydkorea, Japan og Kina, der vil møde Putin i Vladivostok. Så drager de sammen til G20-topmødet i Kina – hvor Putin vil være æresgæst – med de 20 største nationer; med Brasilien, Argentina, Mexico, Tyrkiet, nationer fra Afrika, fra hele Asien og Europa, der deltager. Dernæst vil mange af disse statsoverhoveder komme til New York City på samme tid som vore koncerter; men de kommer til FN's Generalforsamling. Og så vil mange af disse statschefer fra BRIKS mødes i Indien i begyndelsen af oktober.

På dette tidspunkt, som Jeff sagde tidligere på ugen, kunne hele dette finanssystem – Deutsche Bank og de øvrige storbanker – hurtigt gå i opløsning, bryde sammen. Bankerotten kan blive en opsprætning af banksystemet, som grundlæggende set kommer i den nære fremtid. Så har vi præsidentvalget. Selvom Donald Trump er nok så meget en nar, så har han vist sig at være i stand til at slå en masse af de andre, inkompetente politikere i debatter; og jeg mener, at det bør bekymre Hillary Clinton en hel del, at hendes historie sammen med Obama er en absolut og alvorlig svaghed. En Akilleshæl pga. det nuværende klima i den politiske situation, som vi konfronteres med i dette land. Så vi befinder os altså virkelig på et bemærkelsesværdigt tidspunkt. Og så kollapset af det transatlantiske system; en konsolideret indsats, der er ved at udspille sig, i Eurasien under Putins lederskab, og så denne egenskab med kreativt geni, som du henviser til mht. Einsteins eksempel. Det er i realiteten den indflydelse, som Lyndon LaRouche har haft på planeten; og det er virkelig, hvad nu må få indflydelse på det præsidentielle system i USA. Lyn må blive en del af udformningen af den præsidentielle politik, nu. Det er vi grundlæggende set; men det må blive det amerikanske folks forpligtelse, og ikke at blive indfanget af alt muligt andet, for vi har i dag en særdeles sjælden mulighed.

[1] Panamapapirerne er 11,5 millioner lækede dokumenter, der afslører finansiel information og advokat-klientinformation for mere end 214.488 offshore-enheder. De lækede dokumenter blev udfærdiget af en Panama-advokatfirma og udbyder af tjenester for selskaber, Mossack Fonseca; nogle af dem går tilbage til 1970'erne. De lækede dokumenter fortæller, hvordan rige personer og offentlige (regerings-) personer er i stand til at holde personlig, finansiel information privat. Alt imens offshore forretningsenheder ofte ikke er ulovlige, så fandt reportere, at nogle af Mossack Fonseca facadeselskaber blev brugt til ulovlige formål, inklusive bedrageri, kleptokrati, skatteunddragelse og omgåelse af internationale sanktioner.

[2] Afsnittet om »Byen på et Bjerg« fra en prædiken med titlen »En Model for Kristen Barmhjertighed« blev skrevet i 1630 af puritanernes leder John Winthrop, mens den første gruppe af puritanske emigranter endnu befandt sig om bord på deres skib, Arbella, og ventede på at gå i land og skabe deres første bosættelse i det, der skulle blive til New England. Afsnittet om »Byen på Bjerget« i denne prædiken blev af senere læsere trukket frem som en krystallisering af den puritanske mission i den Nye Verden. (-red.)

*'En by på et bjerg' refererer til Jesu Bjergprædiken, hvor Jesus fortæller ligningen om 'Jordens salt og Verdens lys'. Matthæus 5, 13-16: I er Jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker. **I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.** Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for alle mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er i himlene.(-red.)*

[3] Læs Michael Stegers artikel, »Det Nye Præsidentskab: Det begynder med 'LaRouches Fire Love'«, på dansk her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14101>

